

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Emigrantlitteraturen (1872)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992359775024/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Klokkeslet og at kunne komme efter Tid og Lyst. Hun, som før var et Maal, er nu bleven et Baand.

Hvor er I henne, alle I skønne Romancer, i hvilke Elskeren aldrig havde Andet at bestille end at elske, i hvilke han elskede fra Morgen til Aften, stod op om Morgenen for at elske, elskede hele Dagen og tilbragte en søvnløs Nat af Kærlighed! Det er et kraftigt og virkelighedstro Træk i *Adolphe*, at Elskeren føler Tabet af sin Tid som et Tab.

Og det nytter ikke, at han tilrobrer sig sin Tid, naar han dog taber sin Sindsro igennem Deltagelsen; thi udebliver han engang imellem, berøver Tanken om hendes Sorg derover ham al den Tid, han vinder, medens han tillige dunkelt føler sig oprørt ved i den Grad at være undergivet et andet Menneskes Herredømme. Kommer han saa til hende, lide tilmode over at være kommen meget hurtigere igen, end det var klogt af Hensyn til hendes Rygte og hans eget Arbejde, finder han hende ulykkelig over at han er udebleven altfor længe. Han har lidt to Timer under Forestillingen om hendes Venten, han maa nu lide to andre Timer, før han kan stille hende tilfreds. Alligevel føler han sig ret lykkelig, vil gerne finde det sødt at blive elsket saaledes, men trøster sig dog egenlig ubevidst med, at Uensartetheden af deres Stilling tidligt eller sent maa gøre Ende paa Forholdet.

Først lider han nu under ikke at kunne være ærlig; thi Greven kommer tilbage og han er nødt til at bedrage ham. Saa lider han den Kval at se Eleonore opofre Alting for hans Skyld og paa én Gang opgive sit Hjem og sin Formue. Og denne Kval er dobbelt, dels egenkærlig, thi han græmmer sig over at se sin Frihed lammet ved det Offer, hun er lykkelig ved at bringe ham, dels medfølelse, thi han ser Samfundet kaste sig over hendes Rygte med et hyæneagtigt Raseri. Alt hvad hun ved Aars ulastelige Opførsel har vundet, taber hun paa én Dag. Hendes Stolthed vaander sig, og hans Hengivenhed bliver til Pligt. Der er fra nu af imellem dem en hemmelig Lidelse, som de ikke betror hinanden.

Adolphes Karakter begynder at fordærves. Paa samme Tid som han duellerer med Eu, der har omtalt Eleonora ilde, skader han selv ufrivilligt hendes Rygte; thi han søger en Art Trøst for den Afhængighed, i hvilken han lever, ved alle Vegne at spotte over Kvinderne og over de Mænd, som staar under